

Som busschaufför hos Erlandssons

Jag började med att köra några extraturer 1938—1939, som mest bestod av fotbollslag och skolbarn. Sedan kom kriget med inkallelse under flera år.

Vintern 1942 körde jag på Venjanslinjen en tid. De förare som bodde i Venjan var inkallade, och efter deras återkomst flyttades jag till Sollerö-linjen. Vi var flera att turas om under beredskapstjänsten, bland annat pojkarna Sven och Per.

Anställningen hade man kvar när man kom hem. Anders och Stina var mycket bra arbetsgivare, vänliga och snälla, aldrig något bråk med personalen. Anders körde också mycket själv i början av min anställning. Vägarna var ju många gånger ett problem, halka på vintern, tjällossning på våren, damm under torra somrar. Anders var van att språka med myndigheter och byråkrater. Det var att ofta klaga hos vägverket om sandning och grusning m m. En gång på våren satt Anders som passagerare bak i bussen. När vi kom till Lomsmyren var vägbilen där och lade grus på vägen. Jaså, sa Anders, de håller på å lagar vägen nu, men tänk, de har säkert köpt gruset på apoteket, så rädda som de är om det.

Det var många problem, nya bussar skulle köpas, och försäljare fanns det gott om. Anders hade Scania, men en Volvo tyckte pojkarna skulle prövas. Vi tyckte den var bra, men något fel blev det väl ibland. Nästa nyförvärv blev en Scania. Volvoförsäljaren frågade varför. Anders svarade: Vi skall nog åka längre än att vi ser taket på verkstaden. — Anders hade uttryck som var träffande men ej elakt menande.

Bussarna blev större och större. I början på 50-talet kom en mycket

modern buss med servostyrning och 5-växlad, så kallad överväxel. Den stod hemma på gården en kväll, då jag och Manne Olsson kom hem. Vi frågade Anders om vi fick göra en tur och provköra den. Vart ska ni då? frågade Anders. — Jo, vi vill prova på överväxeln. Då sa Anders: Den växeln kan ni inte prova, så länge ni är på Mora vägdistrikt! — En känga till vägstyrelsen.

Det var väl många uttryck till passagerare i bussen också. En dag när jag körde bussen till Mora över Vika station fick jag med några skogsarbetare, som skulle med ett tåg från Vika station. Anders var med i bussen. De funderade över om de skulle köpa retur på bussen eller inte, då de inte visste hur länge de skulle stanna borta. De frågade hur länge man vara borta, om man köper retur. Anders svarade: Ni får vara borta jämt, om Ni vill! De köpte retur och nöjde sig med svaret.

Några större olyckor har ej inträffat under dessa år, dikeskörning i halkan har väl hänt några gånger, men inga större personskador. En gång krockade jag i Mora med en lastbil på grund av halka. Ett stort hål i bussen blev resultatet. Jag meddelade Anders vad som inträffat. Han frågade om någon är skadad. Svaret blev nej, men bussen är illa tilltygad. Litet järnskrot är väl ingenting, om armar och ben är i behåll, blev svaret. En annan gång halkade jag med bussen mot en lada på Sollerön men det stannade med plåtskador. Anders beskyllde ej förare för ovarsamhet eller slarv i något fall utan lade skulden på vägproblem.

Utvecklingen inom trafiken fortsätter med större och bekvämare bus-sar. En automatbuss hann jag vara med om att köra, och nu är det mera allmänt. Man frågar sig hur långt det kan gå. Jag önskar företaget fort-satt lycka och framgång till allmänhetens nytta och service.

Oscar Stunis